

één teen die naar achteren wijst. Door de plaatsing van de tenen op deze wijze kunnen de vogels neerstrijken op verticale oppervlakken. Zij kunnen hun tenen zodanig omkrullen zodat ze zelfs op telefoondraden kunnen slapen zonder om te vallen.

De rode wauw op zoek naar een prooi. Een volwassen exemplaar is circa 62 centimeter groot, weegt 750 tot 1000 gram en heeft een spanwijdte van ongeveer 160 cm.

De rode wouw is één van de weinige vogelsoorten die bijna alleen in Europa voorkomt. Door intensieve vervolging was hij sterk afgenomen en plaatselijk verdwenen. Beschermende

maatregelen hebben hieraan een eind gemaakt; tegenwoordig komt de soort in onze buurlanden weer voor, zij het nergens talrijk.

Het voedsel van de wauw bestaat vooral uit aas; daarnaast worden prooien tot de grootte van een konijn gevangen.

We eten onze picknick op, op een mooi plaatsje met zicht op zee. Elke ochtend krijgen wij in het hotel een picknick mee.

Op onze wandelingen duwen we honderden houten poortjes open die ons van het ene stuk land in het andere brengen. Ze vallen van zelf weer dicht.

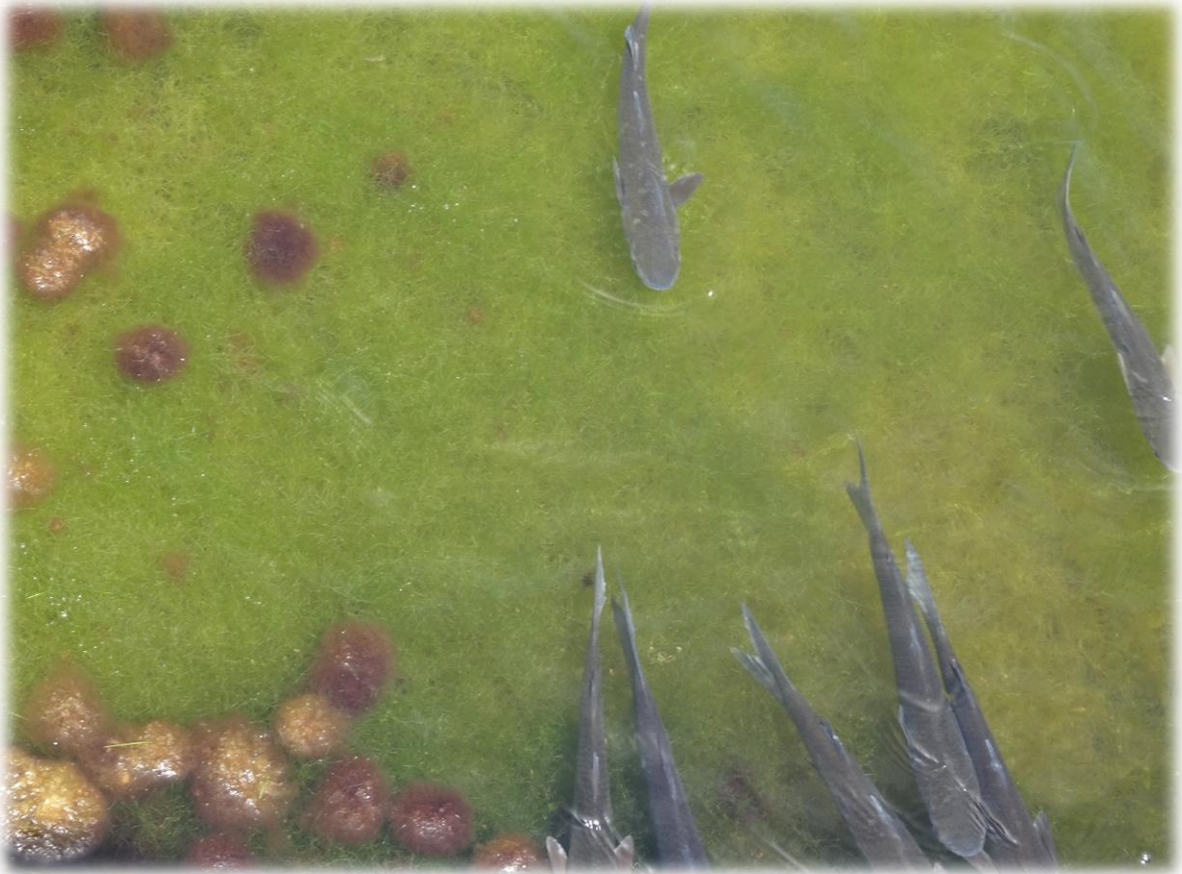

Meer en meer boeren kiezen voor ronde balen stro. Deze geven minder stroverlies. Bij het persen van ronde balen zijn niet per se messen nodig. Stro dat niet gesneden is, behoudt zijn volledige lengte. Dat voorkomt verlies aan kleine stukjes stro. Soms worden deze balen stro

ook ingepakt in plastic. Deze verpakking voorkomt rot en zorgt er voor dat er toch voldoende vocht wordt vastgehouden.

De Griekse landschildpad, ongeveer 30 cm. Hoe ouder de dieren worden hoe meer de lichtere kleuren vervagen. Een volwassen exemplaar kan twee tot drie kg wegen.

De Griekse landschildpad was al in de Middeleeuwen populair als voedsel bij klooster en begijnhoven tijdens de vastentijd, net als andere schildpadssoorten. De reden hiervoor is het

feit dat de schildpad in de Bijbel wordt gezien als 'vlees noch vis' en het eten van schildpadvlees niet expliciet was verboden, net als bijvoorbeeld het vlees van slakken en kikkers.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd voedsel op rantsoen gezet en was vlees bijzonder schaars. De Europese schildpadden, waaronder deze soort, hebben daar sterk onder geleden

omdat met name een landschildpad een gemakkelijk te vangen prooi was die bovendien rijk is aan proteïnen. Na de oorlog kwam de soort nog sporadisch voor en was deze met uitsterven bedreigd.

Als gevolg van uitbreiding van de landbouw, verstedelijking, het bebouwen van veel kuststreken voor het toerisme en de uitbreidende veehouderij ging de Griekse landschildpad

in aantal en verspreidingsgebied achteruit. Bovendien was de schildpad een van de populairste landschildpadden in de handel in exotische dieren vanwege de ruime beschikbaarheid in de natuur en de lage eisen die door het dier gesteld worden aan de verzorging.

Tot ver in de jaren 70 werden miljoenen exemplaren uit het wild weggevangen en verkocht aan dierspecialisten. Deze situatie veranderde in 1977, toen de eerste beschermingsmaatregelen werden doorgevoerd. In België trad de Wet bedreigde uitheemse

dier- en plantensoorten in werking, tegenwoordig is deze wet samengevoegd met andere wetten in de Wet natuurbescherming.

De eieren van schildpadden, waaronder die van de Griekse landschildpad, worden vaak vernietigd als men ze tijdens het graven tegenkomt omdat ze worden verward met de eieren van slangen. Natuurbeschermingsorganisaties proberen het publiek voor te lichten met

campagnes om mensen bewust te maken van het feit dat slangen voornamelijk jagen op schadelijke knaagdieren zoals muizen en ratten. Bovendien zijn veel slangen die het areaal van de Griekse landschildpad delen eierlevendbarend en zetten dus geen eieren af.

Menorca, of in het Nederlands 'Minorca' is het op één na grootste eiland -vandaar de naam, afkomstig uit het Latijn, 'insula minor', of 'kleiner eiland'. Voor de 286 km lange kustlijn van

Menorca liggen nog dertig kleinere eilandjes, waaronder 'Illa de les Bledes', 'Illa dels Porros', 'Illa d'en Colom' en 'Illa de l'Aire'.

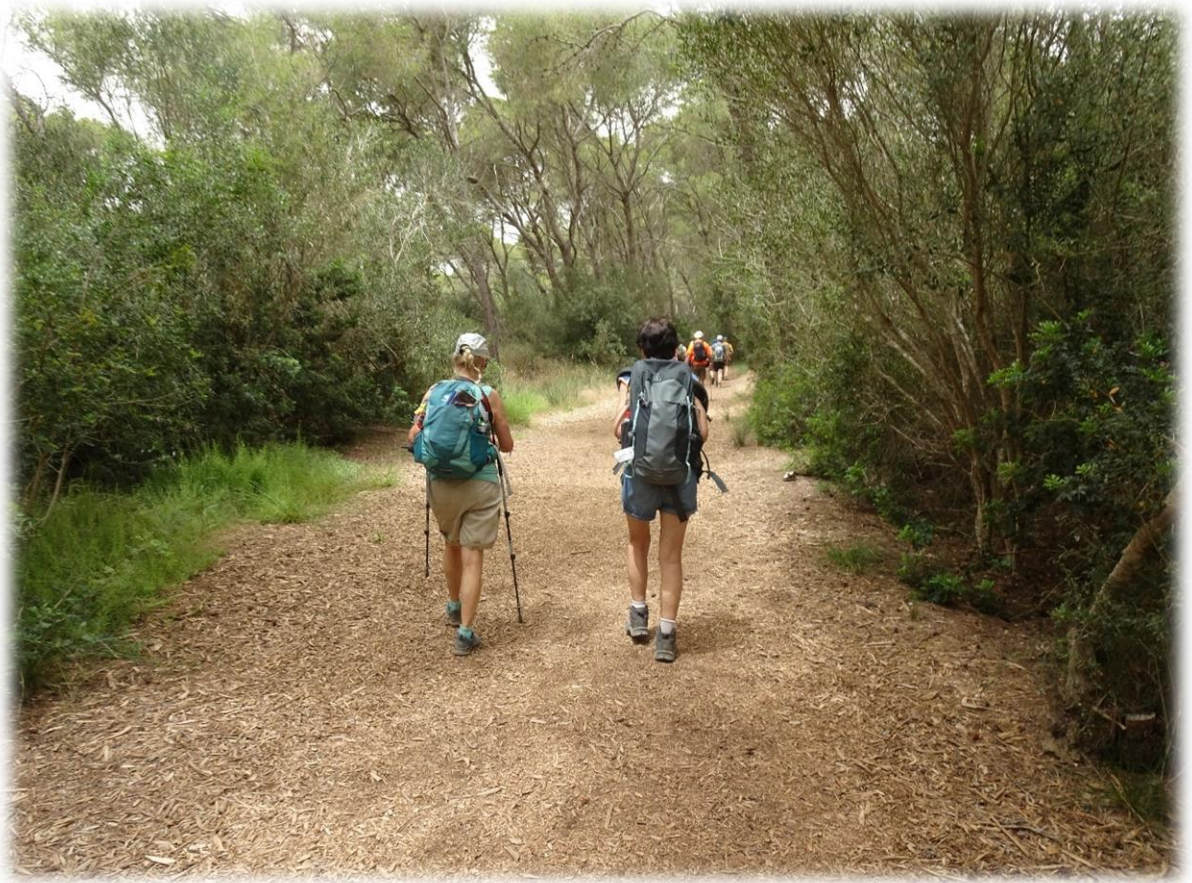

We wandelen door een deel van het natuurpark Es Grau. Dit natuurpark is zo uniek dat het een beschermde status heeft. Er komen in het park enkele honderden verschillende vogelsoorten voor en er komen unieke planten in voor. Ondanks het park een beschermde status heeft kan je wel zo goed als alle delen van het park bezoeken. De eerste huizen in Es

Grau werden gebouwd aan het einde van de 19de eeuw. Deze werden voornamelijk gebruikt door de rijkere inwoners van het eiland, die het als zomerhuis gebruikte. Sinds die periode is het dorp niet veel veranderd. De oude huizen staan er nog steeds. Het is een heel klein dorp met minder dan 200 inwoners.

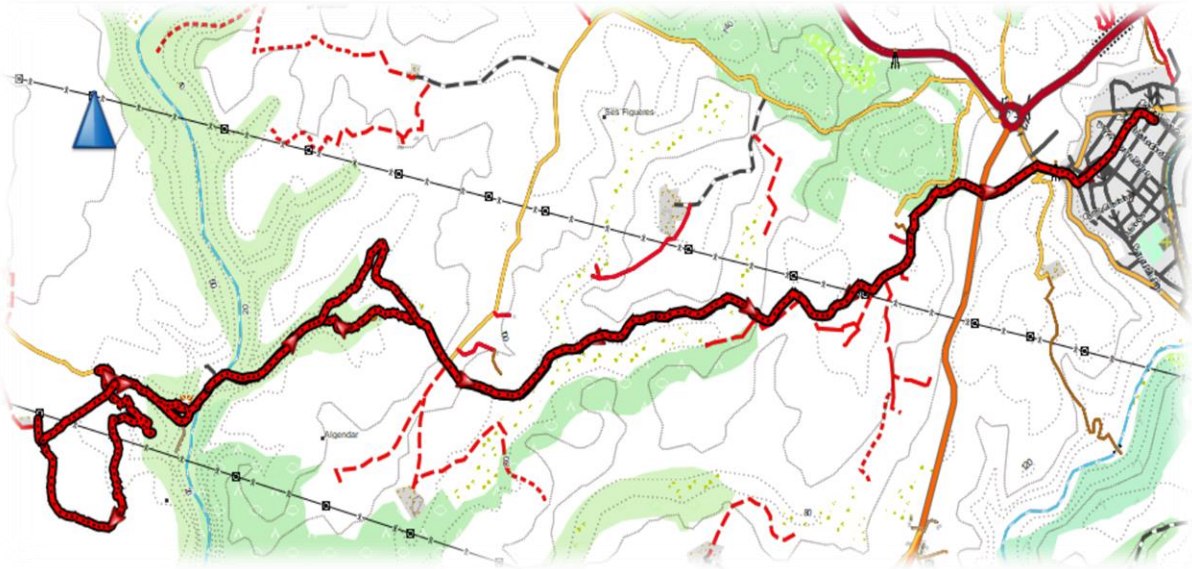
De Fàtima-hermitage werd in 1955 bovenop een heuvel gebouwd. Het werd zo gebouwd dat de omliggende boeren de mis konden horen zonder naar Mahón te hoeven gaan. Gedurende de decennia van de jaren zestig en zeventig kende de kerk een grote activiteit. Het materiaal

dat voor de constructie werd gebruikt, was lokale rode steen en mortel, waarbij de hoeken, deuren en ramen versterkt waren met uitgehouwen steen. De boeren uit de omgeving hielpen mee aan de bouw.

Woensdag 19 juni 2024

- Naam : Barranco d'Algendar
- Afstand : 15 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 5 uur

De Camí de Cavalls is behoorlijk populair bij trailrunners. Wie goed zot is kan elk jaar meedoen aan de ultramarathon rond het hele eiland (dat moet dan in maximaal 40 uur); watjes

kunnen kiezen voor enkel de noordelijke of (voor extreem zachte watjes) de zuidelijke helft. Of je kan het ook rustiger aan doen in drie etappes in duo. Ook mountainbiken kan prima op veel stukken.

De Barranco d'Algendar is de belangrijkste kloof van het eiland. Het begint bij Ferreries, naast de hoofdweg die Maó met Ciutadella verbindt, op de zogenaamde berg Santa

Magdalena of d'Urgell, en eindigt bij het strand van Cala Galdana. De lengte is 7 km, ongeveer de helft van de gemiddelde breedte van het eiland, namelijk 13,5 km.

De meest verticale wanden kunnen op sommige plaatsen 80 m hoog zijn, hoewel de meest voorkomende ongeveer 50 m is.

De kloof is uitgegraven door de werking van het water van de bergrivier die er ooit was. In het binnenland is er een zoetwaterflora en fauna die bestaat uit moerassen en waterkers. Op

sommige punten kunnen we ook riet, iep en laurier vinden. In de schaduwrijke gebieden van het ravijn vinden we de pampalonia, een endemische soort van Menorca en Mallorca.

De Barranco d'Algendar dient, zoals alle ravijnen op het eiland, als jachtgebied voor roofvogels zoals de torenvalk, de wouw, de sperwer, de uil en de slechtvalk.

Er zijn twee grotten op de wanden van het ravijn, waarin overblijfselen van menselijke activiteit uit de Talayotische periode zijn gevonden. Een daarvan is de Murada-grot, bekend sinds de oudheid, en de andere is de Càrritx-grot, recentelijk gevonden (1995).

De ontdekking van de laatste grot was een ontdekking van de eerste orde voor de archeologie, aangezien deze in ieder geval in de Romeinse tijd was afgesloten door een natuurlijke

steenslag, en van binnen werd vanaf die tijd intact een reeks archeologische voorwerpen en menselijke resten, botten, gevonden en haar, naast andere overblijfselen van menselijke activiteit.

In de Barranc d'Alendar bevinden zich een reeks bronnen die in de loop van de tijd volledig bedekt zijn geraakt met vegetatie. Er wordt geschat dat het er 7 of 8 zijn. De bron

Ses Penyes klamt zich vast aan de rotsen. Deze bron werd nog maar enkele jaren geleden ontdekt doordat ze verstopt was door een vijgenboom die zijn wortels in de bron had laten groeien, op zoek naar water.

